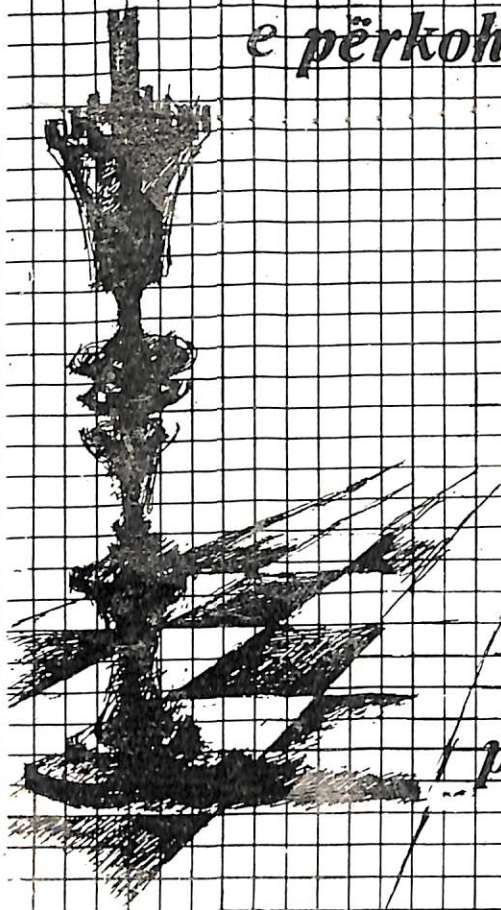

BUJAR XHAFFERRI

BIBLIOTEKA

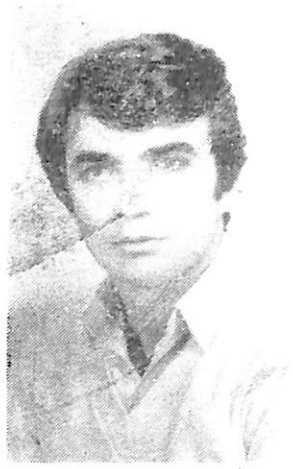
SH-1
Xh 17

*Gjërat
e përkohshme*

poezi

1915/23-1

BUJAR XHAFERRI

Lindi më 1956 në qytetin e Beratit. Me përfundimin e studimeve të larta (dega gjuhë-letërsi) punon në Lushnje.

Ka botuar deri tani këto vëllime poetike:

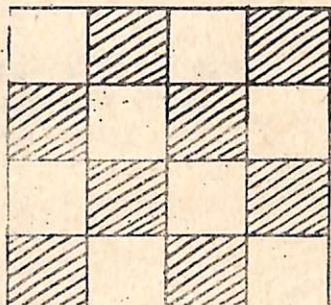
«Faleminderit»

«S'mund të rrija pa i thënë të gjitha».

SSH-1
2417

BUJAR XHAFERRI

**Gjërat
e përkohshme**

poezi

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

Redaktor

ISUF NELAJ

Piktor

EDVIN RAMA

Recensues

Agim Spahiu

Bashkim Kuçuku

Razi Brahimi

PORTA E PRITJES SË POPULLIT

Kjo portë rri hapur në çdo çast,
kjo portë ku hyj pa u kërrusur,
pa lutje prej të vogli,
pa ceremonial.

Kjo portë që më çlodh kur jam
i lodhur,
që më gëzon kur jam i trishtuar, —
kjo portë s'ka çelës,
ka vetëm zemër.

Kjo portë rri hapur çdo ditë pa orar,
si portat e uzinave turn pas turni,
si portat e urgjencës në spital.

DEKORIMI I PUNËTORËVE TË FUSHËS

Në mëngjes dhe në mbrëmje, çdo orë dhe
çast
punëtorët e fushës me diellin janë pranë,
kur prashisin bimën, kur i japin ajër
dielli sipër tyre rri si dëshmitar.
Largësinë astronomike të diellit me tokën
punëtorët e fushës e besojnë fare pak..
dhe vonë në muzg, në skaj të fushës,
prej diellit mbetet një njollë e kuqe
si dekoratë për çdonjërën prej tyre.

MBRETËRIMI I FËMIJËS NË KARROCËN E DORËS

Mbi kokë i kanë vënë një kapele të bardhë
akademiku,
fodullit të vogël, arrogantit joshës,
me atë fytyrë çuditërisht serioze
dhe të bardhë, të bardhë si dëbora.
Si padishah i përrallave arabe,
si perandor i Bizantit të lashtë
ai ecën rëndë, rëndë

nëpër qytet,
hipur në karrocën e tij me tendë,
ulur këmbëkryq në salltanetin e bardhë,
që e shtyjnë, e tërheqin, e
tundin, e kolovisin,
dy prindërit e tij buzagaz,
të vetmit «skllevër» të lumturi në botë.
Lumturohem dhe unë bashkë me ta në çast,
kërrusem i tëri si rojë besnike,
në çastin kur po shkon plot hire imzot, —
i bindur se të gjithë mbretërit kanë dështuar
pikërisht se mbretërimi veç të vegjëlve
u shkon.

F U S H Æ

Në fushën e pafund me hapësirë pa skaj,
jetoj krejt i qetë pa brenga karrieristësh,
përmasat e mia këtu janë reale,
në fushën e artë,

pa delire, pa jerm,
pa piedestalet e trukuara me shkëlqim të
rremë

të miteve megjiplota të lashta dhe moderne.
Gjithçka është rrafsh — syri shikon larg,
mendjemadhësia e çdonjërit dekonspirohet
menjëherë —

këtu ku s'ka as xhuxhë, as gjigantë,
ku askush s'i shikon të tjerët nga lart
me sy të vrazhdë prej të madhi.

Gruri diçka me pëshpërit në çdo stinë
dhe unë di ta kuptoj zhargonin e tij.

Dielli në muzg si një filozof i urtë,
poshtë në fushë zbret pak prej reve
dhe rri ca çaste i barabartë mes njerëzve.

E QESHURA E PAPRITUR E NJË VAJZE NË RRUGË

Të vetmuarit në rrugë ecin seriozë,
ndonjëherë të ngrysur, të rëndë,
të vrazhdë;
ky është një zakon i vjetër i njerëzve,
jo se të qeshurit është një mëkat.

Krejt ndryshe nga ky standart i lashtë,
ti ecje e vetme dhe qeshje çuditërisht.
Pa dorën te goja e vure një çast
të mos keqkuptonin kalimtarët përbri.

Të mos thoshin ndoshta «ah, qenka e marrë»
ti gojën e bukur e mbulove me flokë,
por e qeshura te sytë u shfaq sakaq,
pa e përfillur këtë postbllok.

Pa e përfillur autocensurën,
shndriti në tërë qenien tënde më fort:
(me zor, e turpshme,)

si dashuria;
si çdo gjë e hirshme që shfaqet në botë.